

Náš Život

Advent 2009
č. 7

Farní společenství Jablonce n.J., Rokytnice n.J., Poniklé, Harrachova

Farnost Jilemnice

Poznejme centrum našeho vikariátu

Adventní zamyšlení

Jak prožít období očekávání Božího příchodu

Misie sv. Otce

Kde misie pomáhají? Jak mohu pomoci já?

Putování do Králík

Cesta za vírou i dobrodružstvím

Vánoční bohoslužby

Rozpis vánočních obřadů

Farní táborák

Společně se setkáváme

Vikariátní setkání mládeže

„Vikariátko“ opět v našich farnostech

Návštěva Svatého Otce v České republice

Jak jsme prožívali návštěvu Benedikta XVI.

Vážení čtenáři!

S radostí vám předkládáme nové číslo časopisu *Náš život*, v pořadí už sedmé.

Toto číslo je oproti minulým o 5 Kč dražší, tedy za 15 Kč. Je to z důvodu většího počtu stran. Vydělané peníze pokrývají náklady za tisk a papír. Snažíme se držet vyrovnaný rozpočet. Další vydání by mělo být opět za starou cenu.

Od posledního čísla, které vyšlo v létě, uplynula již notná doba, ve které se udála v našich farnostech řada akcí. Většinu z nich zachycuje toto číslo. Ať to je farní táborák v Jablonci, návštěva Svatého otce v Boleslavi, vikariátní setkání mládeže v Rokytnici a další.

Dozvíte se také, co všechno se dá zjistit při Sčítání lidu, či co si teologové myslí o rovnosti v nebi. Jsem velmi rád, že se nám pro rubriku *Ptejte se teologa* podařilo oslovit renomované teology. Oceňuji, že jim není zatěžko zodpovídat dotazy do občasníku s nákladem 150 výtisků. I to vypovídá o jejich kvalitách. Jenom vás prosím, nebojte se jich ptát!

Co se nám bohužel nepodařilo zrealizovat, je rozhovor. Příčiny najdete uvnitř čísla.

Velmi děkuji všem, kdo se podíleli na tvorbě tohoto čísla, zejména přispěvatelům. Ostatní opět vyzývám k odvaze psát.

Jinak vám za celou redakci *Našeho života* přejeme opravdovou duchovní obnovu, ke které nás advent vybízí. Též příjemné a radostné prožití svátků vánočních. Vždyť se nám narodil Spasitel!

Za redakci časopisu *Náš život*
Miloš Holubec

Vánoce

Vánoční pořad Bohoslužeb

Čtvrtek 24. prosince

Štědrý den - Půlnoční

20:00	Poniklá	O. Václav
22:00	Jablonec / Jiz.	p. Ivo
22:00	Harrachov	O. Václav
24:00	Rokytnice / Jiz.	p. Ivo

Neděle 27. prosince

Svátek Sv. rodiny

8:30	Poniklá	p. Ivo
8:30	Rokytnice / Jiz.	O. Václav
10:30	Harrachov	p. Ivo
12:30	Jablonec / Jiz.	O. Václav

Pátek 25. prosince

Slavnost narození Ježíše Krista

8:30	Poniklá	p. Ivo
8:30	Rokytnice / Jiz.	O. Václav
10:30	Harrachov	p. Ivo
12:30	Jablonec / Jiz.	O. Václav

Pondělí 28. prosince

Svátek svatých Mlád'átek, mučedníků

8:30	Poniklá	O. Václav
10:30	Jablonec / Jiz.	p. Ivo

Sobota 26. prosince

Svátek Sv. Štěpána

8:30	Rokytnice / Jiz.	p. Ivo
10:30	Harrachov	O. Václav

Pátek 1. ledna 2010

Slavnost Matky Boží Panny Marie

8:30	Poniklá	O. Václav
8:30	Rokytnice / Jiz.	p. Ivo
10:30	Jablonec / Jiz.	O. Václav
10:30	Harrachov	p. Ivo

Následující dny podle programu

Advent (příchod) – Boží:

Biblicky viděno přichází k nám Bůh proto, aby nám byl nablízku. Z této Boží blízkosti pak vychází kázání (Mk.1.38), volání hříšníků k pokání (Mk.2.17, L.5.32), naplnění času a zničení moci démonů.

Kázání jako vyučení se – zdomácnění ve světě Božím, kdy Boží „věci“ v tomto světě pro mě jsou samozřejmou přirozeností. Jsme tu, abychom se vyučili a stali přáteli Božími s celou hloubkou slova Přátelství a slova Bůh.

PS: Otroctví - jakékoliv - se už nenosí.

Volání hříšníků k pokání - jinými slovy převzetí zodpovědnosti za svůj život. Za svoje myšlení, slova i skutky a to nejen za ty, které jsou viditelné, ale i za ty neviditelné. Zodpovědnost za to, že nejen já žiji - smím žít - ze života druhých, ale že svůj život nabídnu (nenechám se neustále nutit) k lepšímu životu druhých. Obecně platí zásada, kolik čeho přijímám, tolik opět dávám a to nejdřív ve své rodině fyzické, farní, obecní... Nechme se tedy oslovit Božím duchem, životem bratří a sester, svými prázdnotami i potřebami tohoto světa, které volají po naplnění.

Naplnění času - „Hle, blíží se dny - praví Hospodin - kdy splním sliby“ - tak začíná první Boží slovo tohoto adventu od proroka Jeremiáše. Evangelista Lukáš pak pokračuje: „Až to začne, vzpřimte se a zdvihněte hlavu, protože se blíží vaše vykoupení.“

Smutné vtipy typu „Co neuděláš dnes, odlož na pozítří“ jen dokazují jednu starou pravdu: „Co neuděláš dnes, to ti bude chybět navěky.“ Sami ze svého života víme, že některé věci se dohnat dají, jiné jsou nenávratně pryč.

Poslední Boží slovo tohoto adventu zní: „Blahoslavená (jiné překlady - požehnaná), která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána.“

Smutní a prokletí ti, kteří věří jen sami sobě. Proto již nemají sílu uvěřit Bohu, a tak slouží jen sobě, tomuto času a tomuto světu. Ti se podle Božího slova již nyní bojí a budou bát ještě víc, až se naplní Boží slovo, neboť skončí sami v sobě.

Blahoslavení a Požehnaní, kteří navzdory rozumu a tomuto světu uvěřili Bohu, neboť se již nyní svěřili do Rukou Božích a proto si je vede a chrání sám Bůh. Ti se po tomto čase vzpřimí a pozvednou hlavu, neboť se blíží jejich vykoupení. Bohu díky za to.

(p. Ivo)

Naše farnosti

Aktuální informace pro farníky

Chcete mít přehled o akcích, které se konají (nejen) v našich farnostech? Stalo se Vám, že jste při ohláškách přeslechl/a termín či místo konání? Opomněl/a jste se podívat na nástěnku? Přinášíme vám řešení!

Po dohodě s panem farářem se v dohledné době objeví v našich farnostech seznamy s kolonkou pro jméno a e-mail. Kdo bude mít zájem o zasílání novinek, jednoduše se zapíše. A tot' vše!

Pan farář si pak všechny adresy dá do adresáře (např. pod názvem Farníci) a hromadnému rozesílání e-mailů již nic nebrání.

Výhodou tohoto systému bude rychlost komunikace. Zejména v případech, kdy se pan farář o akci dozví např. den předem.

Nemáte-li svůj mail, můžete požádat někoho blízkého, kdo by Vám byl informace ochoten předávat. Klasické předávání informací formou ohlášek či plakátu samozřejmě zůstává.

Vikariátní setkání mládeže

Vikariátní setkání mládeže v Rokytnici nad Jizerou ve dnech 16.-18.10.2009

Přijel jsem, viděl jsem, napsal jsem.

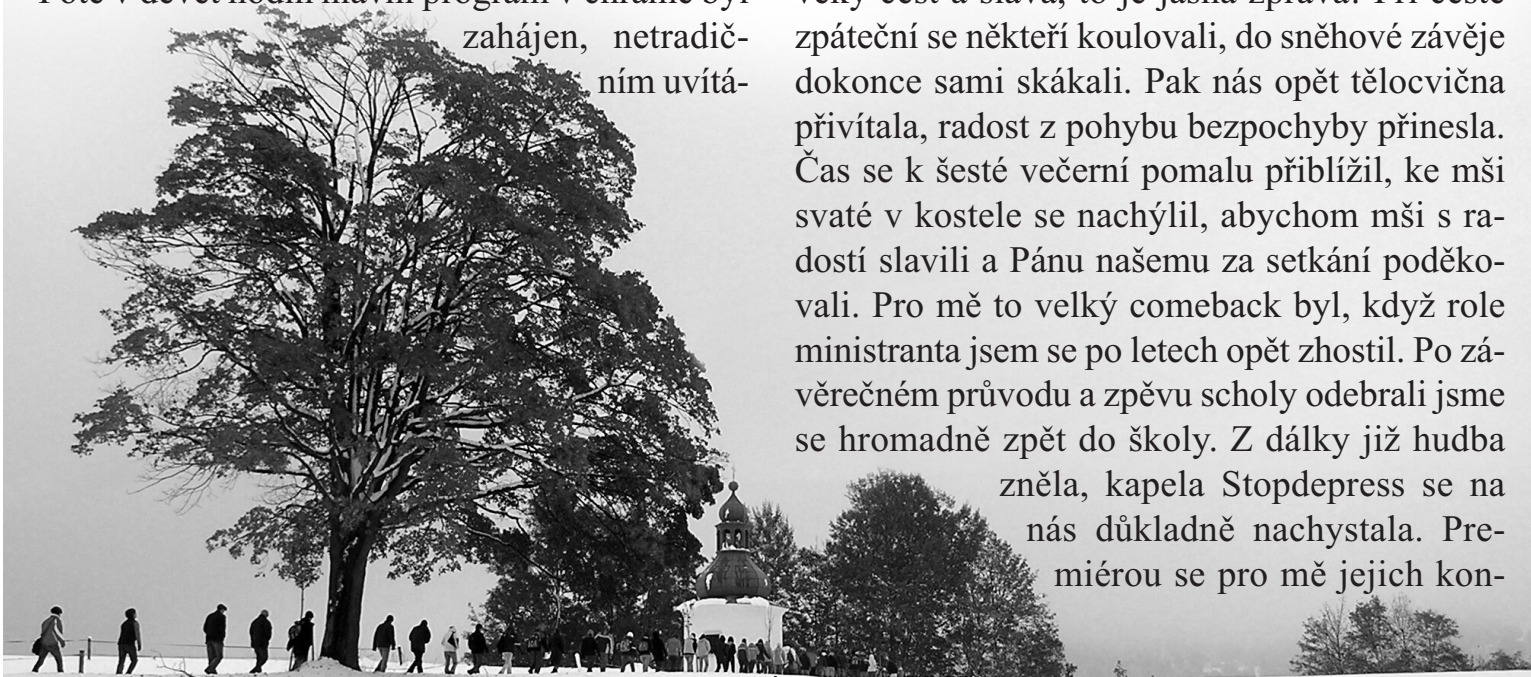
Páteční cestou z Hradce to začalo, do městečka Rokytnice nad Jizerou mnoho sněhu z nebe se dostalo. Přivítání se ve velkém duchu neslo, hodně mladých přátel ve víře se na jednom místě sešlo. Základní škola naším útočištěm se stala, třídy, jídelna i sportovní hala. Volejbal i fotbal jsme hráli, přitom se pořádně zahřáli. Kdo jiné zájmy měl, komedii Božský Evan na plátně viděl. Když čas se k půlnoci blížil, dav tmou se k místnímu chrámu plížil. Chrám svatému Michaeli je zasvěcen, výzdobou, věží a kryptou každý byl unesen. Při cestě zpáteční jsme si občerstvení v místním klubu dali a zážitky si navzájem vyměnili. Pak už jen dobrou noc stačilo si popřát a hurá všichni spát.

Sobota hlasitým budíkem začala, ke snídani hudba nás vyhnala. Švédským stolem jsme byli pohoštěni, zaváhali všichni, kteří ještě vyspávali. Poté v devět hodin hlavní program v chrámě byl zahájen, netradičním uvítáním moderátorek ze záhrobí obohacen. Následovalo přivítání všech zúčastněných kněží, far-
ností i společenství mladých, byli představeni i zástupci církví ostatních. K hudbě a poslechu schola Spolča nad Jizerou hrála a zpívala, celý program tak slavnostně doprovázela. Vavřínek, SpolčoS, Salamandr a Spolčo nad Jizerou humorné scénky na církevní téma předvedli, svým potleskem jsme je následně patřičně odměnili. Nechyběla ani vložka sportovní, nejmenovaný mladík běhal v chrámu i po celém chrámovém okolí. My všichni zúčastnění za ním v davu, vzdávali jsme sportu a recesi chválu.

Scénky a rozcvičku vystřídal přednáška Tomáše Hoffmanna na hlavní to téma, leckdo se dozvěděl, co je vlastně ta Ekumena. Všichni jsme se již na oběd těšili, v Základní škole nás do sytosti pohostili. Pak před východem z kostela netradiční křížová cesta ve sněhu následovala, první skupinka na ramena Vikariátní kříž pozvedla. Skupinek nás 14 bylo podle zastavení, každý svou roli měl a zhostil se jí se zapálením. Na závěr jsme křížovou cestu promluvou a modlitbou zakončili, Pánu Ježíši za vykoupení s opravdovostí poděkovali. Neboť Jemu patří navěky čest a sláva, to je jasná zpráva! Při cestě zpáteční se někteří koulovali, do sněhové závěje dokonce sami skákali. Pak nás opět tělocvična přivítala, radost z pohybu bezpochyby přinesla. Čas se k šesté večerní pomalu přiblížil, ke mši svaté v kostele se nachýlil, abychom mši s radostí slavili a Pánu našemu za setkání poděkovali. Pro mě to velký comeback byl, když role ministranta jsem se po letech opět zhostil. Po závěrečném průvodu a zpěvu scholy odebrali jsme se hromadně zpět do školy. Z dálky již hudba zněla, kapela Stopdepress se na nás důkladně nachystala. Premiérou se pro mě jejich kon-

Scénky a rozcvičku vystřídal přednáška Tomáše Hoffmanna na hlavní to téma, leckdo se dozvěděl, co je vlastně ta Ekumena. Všichni jsme se již na oběd těšili, v Základní škole nás do sytosti pohostili. Pak před východem z kostela netradiční křížová cesta ve sněhu následovala, první skupinka na ramena Vikariátní kříž pozvedla. Skupinek nás 14 bylo podle zastavení, každý svou roli měl a zhostil se jí se zapálením. Na závěr jsme křížovou cestu promluvou a modlitbou zakončili, Pánu Ježíši za vykoupení s opravdovostí poděkovali. Neboť Jemu patří navěky čest a sláva, to je jasná zpráva! Při cestě zpáteční se někteří koulovali, do sněhové závěje dokonce sami skákali. Pak nás opět tělocvična přivítala, radost z pohybu bezpochyby přinesla. Čas se k šesté večerní pomalu přiblížil, ke mši svaté v kostele se nachýlil, abychom mši s radostí slavili a Pánu našemu za setkání poděkovali. Pro mě to velký comeback byl, když role ministranta jsem se po letech opět zhostil. Po závěrečném průvodu a zpěvu scholy odebrali jsme se hromadně zpět do školy. Z dálky již hudba zněla, kapela Stopdepress se na nás důkladně nachystala. Premiérou se pro mě jejich kon-

cert stal, ani na chvíli jsem návštěvy nelitoval. Hráli a pařili, krev v žilách pořádně nám rozproudili. Občerstvení samozřejmě nechybělo, pívko, párky, kofola, prostě samá pohoda. Po koncertě jsme se s některými účastníky loučili, lákaly je už asi jejich domovy. Já jsem ještě vytrval, karetní hry do půlnoci u stolu hrál a pak do spacáku se vydal. Program však pro zájemce pokračoval, do místnosti Kecačka na pokec do rána nás zval.

Jak už to tak po sobotě bývá, nastala neděle, venku opět sněhobílá. Slavnostní mši svatou se celá sešlost v chrámu rozloučila, radostí a pokojem se naše srdce naplnila. Schola opět nezklamala, své písně nám všem pro radost zahrála. Byl to docela mazec, když na závěr zazněl song: „To máme mládež” ☺. Jsem moc rád, že jsem na

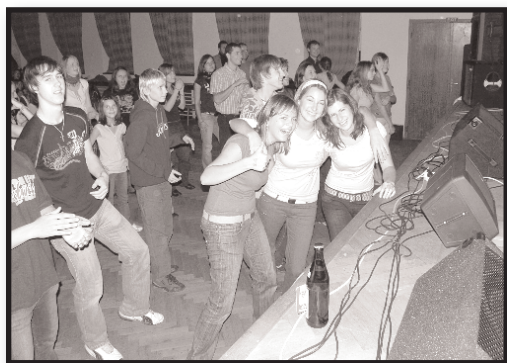
setkání dorazil, se spoustou mladých přátel se viděl a seznámil. Mezi námi zúčastněnými katolíky - organizátorům patří velké díky!

(Petr Halamka, Hradec Králové)

Vikariátní zábava

V sobotu 7.11.2009 se už podruhé konala v kulturním domě ve Víchovce nad Jizerou Vikariátní zábava. Vystoupily dvě kapely - Stopdepress a Futrál.

Vikariátní zábava začínala bohoslužbou slova, kterou vedl kaplan pro mládež P. Paclík. Kázání

bylo o křesťanské hudbě a o místech konání bohoslužby. Křesťanská hudba je podle P. Paclíka „rozdělena“ do dvou odvětví a to na hudbu kostelní (varhanní) a hudbu pohybovou (např. Rock). Neměli bychom zavrňovat ani jeden druh ani různé tradice. Hudba by se měla navzájem prolínat. Poté se mluvilo o místech konání bohoslužeb. Otec Paclík vysvětloval, proč by se v různých kulturních domech neměly slavit mše svaté, pokud to není nezbytné nebo se v okolí nenachází kostel. Tímto bychom si měli utvořit vztah k našemu kostelu.

Po této duchovní části, která byla velice zajímavá, se vyklidil taneční parket, zhaslo se a začala hrát skupina Stopdepress. Tato skupina je 5ti členná a pochází ze Studence. Jsou velice populární mezi domácími a byli již na předešlé Vikariátní zábavě 25.10.2008. Po dohrání skupiny nastalo vyhlašování soutěže, která se po celou dobu konala. Soutěžilo se na otázky týkající se zábavy. (např. na kolik strun hraje Stopdepress? - 16 strun). Tuto soutěž vyhrála Anička Marková. Po celou dobu se na zeď promítaly fotografie z různých vikariátních akcí a o přestávkách se přehrávaly různé videoklipy nebo krátká inspirační videa. Po přestávce nastoupila skupina Futrál. Většina lidí byla zvědavá, protože je ještě nikdy neslyšela hrát. Výsledek předčil většinu našich očekávání ☺! Byli opravdu skvělí a rozhýbali publikum tak, že taneční parket sotva stačil...

Zábava skončila před 2. hodinou ranní následujícího dne. Velké díky patří Jirkovi Jínovi! Dále také skvělým moderátorům Šárce a Šimonovi a mnoha dalším, kteří se podíleli na pohodové atmosféře.

(Radka P.)

Ekumenická beseda

16. - 18. 10. 2009 proběhl v Rokytnici nad Jizerou již 5. ročník Vikariátního setkání mládeže Jilemnického vikariátu. O tom, jak setkání probíhalo, nám vypráví samostatný článek, který Vám toto číslo Našeho života přináší. Zde bych se chtěl věnovat pouze sobotnímu odpoledni, a to době mezi 15:00 a 17:00.

Tento prostor byl určen několika skupinkám, z nichž si účastníci setkání mohli vybrat tu, která je nejvíce zaujala. Já měl na starost ekumenickou besedu.

V jídelně bývalé školy v Horní Rokytnici se sešlo zhruba přes 30 posluchačů. Z pozvaných hostů dorazil pouze pan farář Horák za Česko-bratrskou církev evangelickou z Jilemnice, pan farář Křivánek za Československou církev husitskou z Vysokého (i se svými čtyřmi dětmi ☺) a za Římskokatolickou církev P. Paclík ze Studence. První půle programu se účastnil i P. Hoffmann, vedoucí Diecézního centra pro mládež.

Nejprve se nám páni faráři z Jilemnice a Vysokého představili a pověděli nám v kostce něco o svých církvích. Postupně se rozvířila debata. V té mě nejvíce zaujalo, když pan farář Křivánek de facto řekl, že důvody pro oddělení od katolíků už dávno pominuly a představil nám svoji vizi, že časem se opět obě církve sloučí. Neboť Československá církev husitská, jež se roku 1920 oddělila, splnila svoji historickou úlohu, a časem opět sroste s katolickým kmenem. Tato církev je římskokatolické velmi podobná včetně učení o sedmi svátostech. Chybí jí ale apoštolská posloupnost. Také si posteskl, že církev rapidně vymírá (v současnosti 100 000 členů oproti 1 000 000 ještě v 50. letech). Příčina tkví v tom, že si církev nedokázala získat mladší generace. A tak se ve vysokém kostele schází kolem 15ti lidí a věkový průměr sráží jen rodina pana faráře.

Nato navázal pan farář Horák referencí o stavu jilemnického sboru. Vývoj počtu návštěvníků bohoslužeb vidí s mírným optimismem. Schází se přes 30 lidí a uvnitř sboru funguje i

společenství mládeže. Za svou, tuším že deseti-letou činnost v Jilemnici udělal 6 křtů. I když důvody rozkolu s katolickou církví také povětšinou zmizely, ekumenický dialog je zde obtížnější. Každý evangelický sbor vytváří jakousi samostatnou církev s více či méně odlišným učením. Všech sedm svátostí také nemají.

V druhé části besedy přišla na přetřes otázka predestinace (=předurčení). Toto téma vychází z Lutherova učení o roli Boží milosti při spasení člověka. V této otázce lze rozpoznat věroučný rozdíl mezi jednotlivými směry protestantismu, neboť jak pan farář Horák přiznal, mnozí věří, že o tom, kdo bude spasen, je předem rozhodnuto a člověk na spásu nemá fakticky žádnou zásluhu. Čímž se přibližují ke kalvinistům. On sám však v tomto bodě sdílí názor katolíků. Tedy nejen Boží milost, ale i to, jak žijeme, rozhoduje o naší spásě.

Osobně si myslím, že beseda se velmi vydařila a stala se pro všechny zúčastněné velkým přínosem. Byla postavena na tom, co nás spíše spojuje než rozděluje. Na přetřes přišla i otázka o křesťanské identitě Evropy, pokračující islamizaci, budoucnosti Církve apod. To vše by vydalo na mnohem rozměrnější článek, a krom toho jsme všechno nestihli dořešit ani v rámci dvouhodinové besedy.

Na závěr jsme se společně pomodlili Otče náš a já měl pocit, že jsem svědkem jednoty křesťanů. Takové, jaká byla přede všemi rozkoly a schizmaty.

(MiH)

Vážení čtenáři, v minulých číslech našeho časopisu jsme vám nabídli novou rubriku „Ptejte se teologa“. Každý z nás určitě přemýšlí nad různými otázkami z teologie, ze života církve, z duchovního života... Rádi bychom vás znovu pozvali, abyste se nestyděli nám své dotazy nebo témata k zamyšlení posílat. My se pak budeme snažit získat odpověď od lidí k tomu povolaných. Bohužel ani do tohoto čísla nám nikdo nezaslal žádný dotaz a tak jsme se sami zeptali tří velkých osobností našeho církevního života - zde jsou jejich odpovědi:

Otázka zní: Budeme si v nebi rovni, nebo odměna bude odstupňovaná dle toho, jak jsme žili, kolik jsme udělali dobrých skutků apod.?

Určitě platí obojí. Bůh je totiž milosrdný i spravedlivý. Jedna svěťice to líčí následovně. Zaslouhy jsou jako nádoba. Někdo bude mít malou, jiný větší a ten třetí obrovskou. Každý budeme mít plnost života, každý bude mít svou nádobu plnou, ty nádoby ale nebudou stejně velké. Myslím, že víc říci nelze. Ono by ale mělo platit, že se budeme zajímat především o to, jak se do nebe dostat. U lidí je to nemožné, ale co je nemožné u lidí, není nemožné pro Boha.

Prof. Ctirad V. Pospíšil, Th.D.

O situaci v nebi nejsem informován, nechme se překvapit. Obávám se ovšem, že ten, kdo by konal dobré skutky kvůli možnému **lepšímu** postavení v nebi, by se tam eventuálně také nemusel vůbec dostat.

Prof. PhDr. Tomáš Halík, Th.D.

V Božím království si rovni nebudeme: budou tam první a poslední, malí a velcí. Naše pozice v Božím království není závislá na našich skutečích, nýbrž na našich postojích: kdo se ponizuje, bude povýšen, kdo chce být přední, ať je Vaším služebníkem a kdo chce být první, ať je otrokem všech. Jakou pozici tedy v nebi zaujmeme, závisí také na tom, budeme-li Ježíše následovat a jak vytrváme s Ježíšem v pokušení (Lk, 22,28): pak budeme jíst a pít u jeho stolu a budeme soudit ostatních dvanáct pokolení Izreale (Lk 22,30). Rozdělení míst v Božím království však není v naší moci, není ani Ježíšovou záležitostí, nýbrž místa jsou připravena Ježíšovým Otcem (Mt 20,23).

Doc. PhDr. Ing. Miloš Raban, Th.D.

Pohádka

Jak Krakonoš spadl z Lysý hory

Tento krátký příběh vypráví o pánu Krkonoš, který ovládal, co se v Krkonoších bude dít.

A tak když jednou šel do Kotelních jam, tak jako vždy chodil přes Lysou horu, aby v těch jamách uvařil mlhu, aby v šest ráno byla hotová, najednou škobrtl o lana Rokytnický lanovky. A začal se kutálet Rokytnicí dolů a dokutálel se až na náměstí a tam hned začala troubit auta a z Tesky vybíhali lidi. Každý mu chtěl pomáhat, ale on nadával, co mu to postavili do cesty.

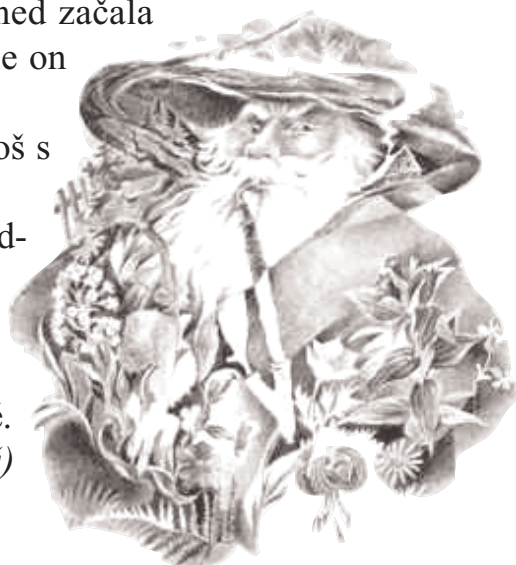
Jak hromoval, spustil se k tomu liják, lidi utekli a tak Krakonoš s námahou vstal sám a odkulhal se.

Jenže bylinky na pochroumanou nohu nezabraly a vrtulník ho odvezl do jilemnický nemocnice.

Ale protože se Krakonoš nikdy neoženil a neměl děti, neměl kdo za něj nejen uvařit mlhu, ale ani našlehat sních.

A tak kvůli tomu, že byl Krakonoš ve špitálu, byly vánoce na blátě.

(Vítek Mareš)

Večer po francouzsku

30. října 2009 se v pátek v 19:00 po mši svaté na faře v Jablonci nad Jizerou sešlo přibližně 30 farníků, aby si vyslechli povídání P. Kvapila o jeho pobytu na kněžských exerciciích v Arsu.

Beseda se konala ve farním sále za použití data-projektoru. Krom samotného duchovního cvičení, jež trvalo týden, nám P. Kvapil vyprávěl i o druhém týdnu pobytu ve Francii, který věnoval poznávání tamějšího života a zajímavostí (mimo jiné navštívil i klášter v Cluny, jenž byl centrem tzv. clunyjské reformy).

Vizuální a poslechové poznávání Francie jsme mohli spojit i s chuťovými požitky, neboť pan farář

přivezl několik druhů francouzského sýra a rovněž pestrou paletu vín.

Celý večer provázela dobrá nálada a příjemná atmosféra.

A myslím, že mnohým z nás přivodil touhu poznat Francii na vlastní kůži.

(MiH)

Farníci na cestách

Putování do Králík

Jsme lid cesty... Někdy jdeme, někdy se vezeme, někdy přešlapujeme či stojíme. Něco z toho jsem měla možnost si letos vyzkoušet na vlastní kůži a poznat, co to obnáší.

Rozhodli jsme se, že letos půjdeme (skupinka lidí, kteří jsme byli naladěni na stejnou duchovní notu), rozhodnutí opustit svoje důležité uklízení, vaření a další nezbytné tzv. „povinnosti“ a zkusíme se duchovně posunout dál, překonávat vlastní přizemnost a přiznejme si i někdy pohodlnost a jít kousek cesty sám se sebou, s Bohem a s lidmi, s kterými nás spojuje podobné smýšlení a názory.

Naše cesta byla provázena požehnáním našeho p. faráře Ivo Kvapila, který se s námi přišel na nádraží rozloučit. Vlakem jsme dojeli až k Žamberku a dále putovali pěšky krásnou přírodou směrem k Orlickým horám, cestou potkávali pěkné křížky, "Boží muka", poznávali místní kostelíky, navštěvovali je na mši sv. Každý z nás měl možnost v klidu a tichu krásné přírody rozjímat, čerpat a přemýšlet. Celým tří-

denním putováním nás provázelo
P í s m o

sv., žalmy a hlavní pilíře, o které jsme se opírali, jako téma VÍRA, NADĚJE A LÁSKA, téma, které jsme hledali, rozjímali o něm, promítali do svých myšlenek, každý do svého světa, do své rodiny, do svých problémů, starostí i hříchů, které jsme si každý nesl s sebou jako těžké batohy, které nás provázely všude, kam jsme šli. Každý jsme si nesl zkrátka co si naložil. Někdy je prostě zbytečná spousta tíže hříchů, odpovědnosti nebo leckdy nesmyslných přání. Tady mě oslovilo podivení mojí kamarádky „proč s sebou nesu láhev šamponu, když přece postačí malé plastické kindervajíčko naplněné šamponem“, není potřeba s sebou vláčet zbytečnosti a starosti, které nás pak mohou přitlačit k zemi.

A že cesta nebyla vždy lehká? Zastihla nás i přehánka, občas někde píchlo, někdy chyběla fyzická, ale spíš u mne. Odměnou nám byl vytoužený klid a pokoj, který jsme prožívali po celou dobu putování. Cílem bylo vytyčené poutní místo Králíky, kam jsme společně došli po křížové cestě. Ubytovali jsme se v Poutním domě u Králík a druhý den završili své putování krásnou mší sv., ve které jsme se duchovně spojili také s vámi se všemi. Nebojte se také občas opustit všední starosti, práci a zkuste se také vydat na cestu - na tu svou..

Článek je věnován Ivetě Palmové, která nás krásně duchovně vedla, ale i ostatním, kdo jste se mnou šli.

(I.Pol)

Chcete podpořit misie sv. otce a pomoci chudým dětem?

Papežské misijní dílo dětí (PMDD)

PMDD je dnes přítomno ve všech kontinentech a jsou do něho aktivně zapojeny i děti z chudých misijních zemí. Průměrná pomoc skrze projekty PMDD vychází ročně na 200 Kč pro jedno dítě, tím se zachrání alespoň z té největší bídě. Studium stojí asi 500 Kč měsíčně. Počet dětí v jednotlivých projektech bývá od několika desítek do mnoha tisíc. Výše projektu se pohybuje cca od 1.000 USD do 20.000 USD. Každý rok se prostřednictvím PMDD zachraňuje několik milionů trpících dětí. Heslem PMDD je „Děti pomáhají dětem“

Kam letos z ČR v rámci PMDD pomáháme?

Papua-Nová Guinea - 7.025 dětí, Suriname - 50.740, Guyana - 13.776, Uganda - 39.210 dětí, Bangladéš - 12.580 dětí, Indie - 1.373 dětí, Malawi - 1.800 dětí, Zambie - 3.808 dětí, Jamajka - 2.500 dětí.

Na co právě přispíváme?

- vybudování škol, učeben, střediska pro matky s dětmi, které ve vesnicích předčasně umírají
- studijní materiál pro katecheze (knihy, sešity) a ošacení, částečné nebo úplné stipendium pro děti, kterým hrozí opuštění školy
- zajištění obživy (mléko, pečivo), kuchyňských potřeb a dopravy do diecézní jídelny pro chudé děti z ulice, aby nezemřely hladem
- formační a pomocné programy (rodinné, křesťanské) a lékařská péče a péče o trpící indiánské děti
- udržení chodu sirotčince a chlapeckého internátu (strava, ubytování, studium)
- základní potřeby pro dětské domovy (strava, ubytování, ošacení, lékařská péče), pastorační programy pro nemocné děti HIV/AIDS
- materiální a duchovní pomoc dětem – uprchlíkům ze zajetí rebelů, azyl pro sirotky ze slumů včetně zajištění stravy, oblečení a vzdělání
- formační aktivity místních malých misionářů a rehabilitace postižených
- zajištění stravy sirotkům – velká podvýživa u dětí do 5 let (získání mlýnu ke zpracování kukuřice)
- podpora soběstačnosti a vzdělání (učebnice, náboženské knihy)
- umožnění kvalitního chodu jeslí, sirotčinců a dívčího internátu (strava, ubytování, křesťanská a školní formace), programy pro pomoc dětem z chudých kmenů, jejichž rodiče pracují ve vzdálených oblastech

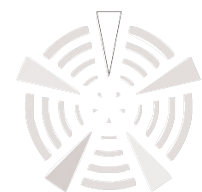
- záchrana malomocných, znevýhodněných, nezpůsobilých a žebrajících dětí (léky, strava, ubytování, vzdělání), poskytnutí ubytování v internátech pro děti z různých kmenů a odlehlých chudých vesnic.

Letos sponzorujeme celkem 50 projektů pro 132.812 dětí v 9 zemích světa částkou téměř 7,5 miliónů Kč.

Jak můžeme pomoci: Modlitbou, sponzorským darem nebo uspořádáním dobročinných aktivit.

Kontakt:

Národní kacerář papežských misijních děl
Špindlerův Mlýn 33, 543 51,
tel./fax: 499 433 058,
GSM brána: 604 838 882,
info@misijnidila.cz,
www.misijnidila.cz,
číslo účtu: 72540444/2700,
UniCredit Bank Czech Republic, a.s., Hradec Králové

**PAPEŽSKÁ
MISIJNÍ DÍLA**

Přehled základních variabilních symbolů (VS):

- VS 10 - PMD šíření víry
 - VS 30 - PMD sv. Petra Apoštola (sponzorování bohoslovců na misiích)
 - VS 40 - PMD dětí
 - VS 440 - Sponzorování misijních sirotek
 - VS 540 - Podpora vzdělání dětí na misiích
 - VS 999 - Obecně PMD - rozhodnutí nechává v tomto případě dárce národní kanceláři, která finanční dar pošle na misijní projekty podle nejaktuálnější potřeby
 - VS 321 - Mešní intence misionářům (nahlaste, prosím, počet intencí a částku, kterou zasíláte na 1 intenci. Pro opravdovou pomoc je dobré na 1 intenci přispět alespoň 250 Kč.)
- Na VS 321 nelze uplatnit odpočet z daní.

Variabilní symboly pro jednotlivé aktivity v PMDD:

- VS 140 - Vánoční pohled pro misie
- VS 240 - Jeden dárek navíc
- VS 340 - Velikonoční pohled pro misie
- VS 740 - Podpora projektů pro děti v bídě – Misijní kalendář
- VS 840 - Misijní koláč; VS 940 - Misijní bonbónek

*Za poskytnutí informací děkujeme
Mgr. Ing. Jiřímu Šlégrovi, národnímu řediteli PMD*

Střípky ze setkání papeže Benedikta XVI. s mládeží a poutníky ve Staré Boleslavi

Papež se chtěl 28. 9. 2009 setkat s naší mládeží. Jako místo setkání byla vybrána Stará Boleslav, Proboštská louka.

Jaký jsem měla pocit z tohoto místa? Jakoby země, na které jsme stáli, říkala: „Zde byla prolita krev zbožného člověka, zde podle legendy utíkal sluha na příkaz svého pána uschovat vzácný obrázek pro další generace.“ Ten obrázek, který dostala sv. Ludmila při svém křtu od sv. Cyrila a sv. Metoděje, a který darovala sv. Václavovi.

Takové důležité věci pro naši víru, pro naše tradice, které máme uchovávat...

A pak přijel svatý otec. Nejprve jsme na plošných obrazovkách viděli, jak uctil světcovy ostatky a Palladium země české. Byl to vůbec první papežský poutník k těmto našim svatým místům.

Pak projížděl mezi poutníky a žehnal jim. Prohlížel si mladé lidi a přemýšlel o nich, než k nim po čtení evangelia promluvil. Přišel je nasměrovat do jejich

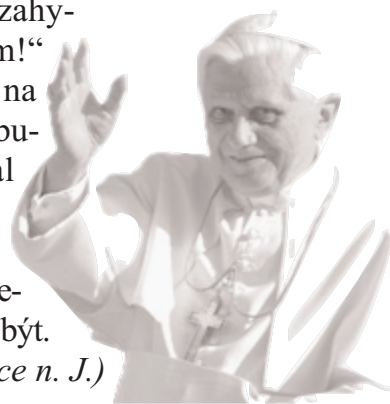
vlastních srdcí, aby naslouchali svému povolání od Pána, a povzbudit je, aby se za tím voláním vydali.

Na Proboštské louce pod modrým nebem se nás sešlo kolem 50 000 lidí. Říkala jsem si: „Teď k nebi stoupá 50 000 hlasů modlitba v čele s hlavním hlasem církve!“ Byla to opravdová síla, člověka mrazilo a v očích měl slzy.

Přede mší svatou jsem svým dětem vyprávěla o tom, jak jsem četla v KT rozhovor s kardinálem Miloslavem Vlkem. Našemu arcibiskupovi přišlo příhodné, že mládež ve Staré Boleslavi bude zpívat „Svatý Václave, nedej zahynouti nám ni budoucím!“ Řekla jsem dětem, ať na toto poselství myslí, až budeme starobylý chorál zpívat.

Děkuji Bohu a všem, kteří se podíleli na tomto setkání, že jsem tam mohla být.

(I. Palmová, Rokytnice n. J.)

Průběh setkání Svatého otce ve Staré Boleslavi

28. září 2009 v den svátku českého patrona knížete Václava se v jeho rodišti ve Staré Boleslavi shromáždilo 50 000 poutníků, aby se setkali s papežem Benediktem XVI. a spolu s ním si připomněli mimo jiné odkaz tohoto významného světce.

O významné návštěvě Svatého otce informovala řada médií, ale žádná zpráva z druhé ruky se nevyrovná osobnímu zážitku. Proto se z našich farností vypravil autobus poutníků, aby tuto výjimečnou událost prožil „na vlastní kůži“. Nezbyvá než litovat, že kapacita autobusu nebyla zdaleka vyčerpána, ale i tak se nás sešlo něco přes třicet.

Z Jablonce nad Jizerou se vyjelo v 5:45. Cestu jsme vyplnili doháněním spánku a také povídáním o Vatikánu a o papežství. Do Staré Boleslavi jsme dorazili před osmou hodinou. Autobus jsme nechali na zachytném parkovišti v areálu kasáren a dále jsme již pokračovali pěšky. Cesta k Proboštské louce vymeze-

ným koridorem trvala cca 15 minut. Lemovaly ji toalety, umývárny, stánky se suvenýry (kde jsme si mohli mimo jiné zakoupit vatikánské či české vlaječky) a s občerstvením. To vše za dohledu policistů a vojáků.

Na louce nás přivítal již několikatisícový dav, který se s každou minutou rozrůstal o nově příchozí.

Zaujali jsme místa v našem ohraničeném sektoru A3, který byl zhruba uprostřed mezi pódiem a koncem vymezených hledišť. Na pódium se dohlédnout dalo, byť velké detaily se rozeznat nedaly. Ty nám přibližovala řada velkých promítacích pláten rozmístěných mezi jednotlivými sektory.

Program, který předcházel papežské návštěvě, spočíval v hudební produkci, sdělování informací od moderátorů a hlavně díky České televizi ve sledování cesty Svatého otce od boleslavských bazilik, kde uctil ostatky svatého Václava a také Palladium země české, až k nám na Proboštskou louku. Bylo 9:20, když začal projíždět uličkami

Návštěva papeže Benedikta XVI.

mezi sektory za doprovodu jeho ochránců. Tak – a konečně jsme mohli spatřit žehnajícího Benedikta XVI. Pár metrů od nás. Je pravda, že než si to plně uvědomíte, je už někde jinde, ale vzpomínky přetrvávají dosud.

Pak následoval projev kardinála Vlka a přivítání papeže. Hned nato započala v 10:00 slavná mše svatá. Ta byla sloužena v latině. Odpovědi i průběh mše svaté jsme mohli sledovat pomocí brožur, které se rozdávaly u vchodů. Kázání a závěrečné promluvy svatého otce byly překládány průběžně z italštiny do češtiny. Velkým zážitkem bylo i svaté přijímání, jelikož udělování proměněných hostií se zúčastnilo několik desítek kněží, vedle nichž stáli pomocníci s deštníky pro lepší orientaci přijímajících. Poslední slova Svatého otce patřila mládeži. Tento projev si můžete najít na internetové adrese: http://www.isidorus.net/show/news,431,Stara_Boleslav_Benedikt_XVI_poselstvi_mladezi.

Poté co Benedikt XVI. opustil pódium, mohli jsme si vybrat z několika možností, co dál. Z pódia se stále linula hudba, organizátoři rozdávali mladým upomínkové křížky a na okrajích louky už byly připraveny stánky s různými devocionáliemi, upomínkovými předměty a také knihami (pěkný stánek tu mělo Karmelitánské nakladatelství, které nabízelo

zejména řadu titulů od Benedikta XVI. či pojednávajících o Jeho osobnosti). Jelikož bylo teprve něco málo po 12:00, někteří z nás zašli ještě do centra města prohlédnout si Palladium či se poklonit relikviím svatého Václava. Na náměstí plném poutníků hrála živá hudba a vše odráželo slavnostní atmosféru.

Později jsme se pomalu odebrali ke kasárnám, odkud se v 15:00 odjíždělo autobusem zpět. Několik z nás studentů jelo vlakem rovnou do škol. Nádraží bylo vzdáleno ještě asi pět minut od autobusového parkoviště. Ač vlaky jezdily poměrně často, přesto České dráhy situaci poněkud podcenily, neboť až do Kolína jsme stál namačkaný spolu s asi deseti lidmi v prostoru mezi dveřmi a toaletou. Ale tím jsem si tento nádherný den a zážitek rozhodně zkazit nenechal.

(MiH)

Farní táborák

V pátek 18. září v 18:00 započal bohoslužbou farní táborák v Jablonci nad Jizerou. Původně se měl konat o týden dříve, ale špatné počasí tomu zamezilo. I to bylo důvodem, proč se na táboráku objevil soudek klášterního života z Želiva, ovšem bez doprovodu. Na původní datum byl totiž pozvaný P. Evermod z Libštátu, aby pohovořil o svém životě a o životě v klášteře v Želivě.

A při té příležitosti měl prezentovat tamější produkt. O týden později však již neměl čas, a tak byl táborový večer ochuzen o jeho přítomnost.

Na druhou stranu si myslím, že i tak se vydařil a vcelku dobře navázal na tradici dřívějších farních táboráků v Jablonci nad Jizerou. Pravda, účast mohla být vyšší, ale zaplať Pánbůh za těch třicet lidí, co sebralo odvahu. Myslím, že nelitují.

Pro ty, kdož neholdují pivu, tu byl soudek kofoly. P. Kvapil zajistil i vynikající uzenky, a tak

se opékalo. Do toho po celou dobu vyhrávala živá hudba (Jiří a Mirek Jínovi, Honza Polanecký + externisté).

Atmosféra byla vynikající a vydržela až do pozdních nočních hodin, kdy se farníci začali rozjíždět domů. Tímto bych chtěl poděkovat všem, kdo se na přípravě, průběhu a úklidu jakýmkoli způsobem podíleli. Zvláště P. Kvapilovi, který mimo jiné zajistil občerstvení a osvěžení.

A těm, kteří z jakýchkoli důvodů nepřišli, vzkazuji: Jestli bude další ročník, nenechte si ho ujít. Byla by to škoda.

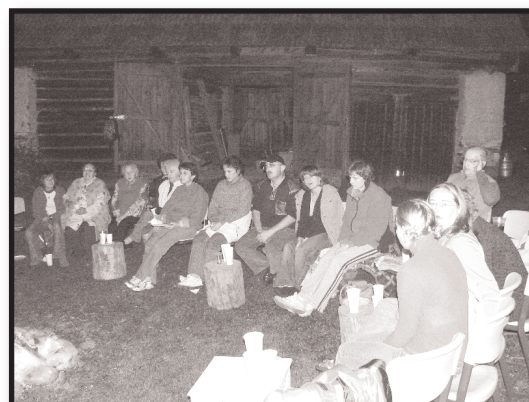
(MiH)

Chvála společenství

Lidé hledají přátelství, společenství, sdílení, pomoc, jistotu, ochranu a zdraví. To poslední si navzájem dát nemůžeme (i když v evangeliích se píše, že ano), všechno ostatní je v naší moci, jen když trochu chceme, slevíme ze svého sobectví a rozhodneme se být i pro druhé. Nemám pocit, že by se členové našeho farního společenství hrnuli do společných aktivit, aby si mohli své potřeby navzájem naplňovat. Ale když se nám občas podaří se sejít, stojí to za to.

Stálo za to prožít jeden zářijový večer pod jasnou oblohou na farní zahradě u táboráku, popovídat si, pojíst burty, zazpívat si, poslouchat písně, které neznáme, i jen tak pobýt. Celý večer jsem si užívala naše příjemné společenství, žasla nad hudebními dovednostmi naší mládeže a ří-

kala si, že jejich hudební vzdělání byla dobrá investice rodičů, která se vrací nám všem.

Těším se na další společně strávený čas a mám radost, když poslouchám plány, co bychom mohli společně podnikat. Nevzdávám se naděje, že se naše společenství stane živějším a že se třeba přidá i někdo další z těch, kteří se zatím osýchají vstát od televize, aby nebyli někde navíc.

(Olga Marešová)

Paprasek z věčnosti - vděčnosti:

Chtěl bych povzbudit a pochválit všechny, kteří se starají o naše kostelní nástěnky. Líbí se mi rozmanitost a zajímavost témat i pěkné zpracování.

Vážím si všech návštěvníků „všednodenních“ Bohoslužeb za to, že již umíme v kostele sedět vedle sebe, podílet se na společných přímlovách, i za zlepšení zpěvu bez varhan...

Upřímně děkuji všem „bezejmenným“ pomocníkům za jejich drobné i větší pomoci při různých akcích v našich farnostech.

Děkuji také těm z naší mládeže, kteří se podíleli na organizování a průběhu Vikariátního setkání dětí, Vikariátního setkání mládeže a Vikariátní zábavy.

(p. Ivo)

Děkuji všem, kdo se nebáli přijít na promítání o Svaté zemi s bratrem adventistou. Děkuji bratru Samuelovi, že nám ukázal, jak se dá putovat s Božím slovem v ruce, a za jiný pohled na tradice.

(Olga Marešová)

Nevím, jaké to je, organizovat akci pro větší počet dětí - někdy se mi zdá náročné připravit a naplánovat rodinný výlet, aby se to všem hodilo, líbilo a tak vše dopadlo ke spokojenosti všech.

Proto chci poděkovat za všechny ty malé děti, které se zúčastnily Vikariátního setkání dětí na faře v Rokytnici n. J. ve dnech 11. - 13. 9. 2009. Dík patří všem, kteří akci připravili, vymysleli program, vložili do ní ty správné myšlenky a dali setkání směr. Spojením toho všeho - a samozřejmě chutí dětí se zapojit - vzniká právě to živé společenství, které ty aktivní podpoří pro další nápady a váhajícím dodá zase odvalu, že každý má své místo ve společenství, protože každý umí něco jiného a je svým způsobem nenahraditelný.

Pane, žehnej každému, kdo dokáže a chce udělat něco pro ty druhé.

(Jana P.)

Zed' nářků

Je mi líto všech našich bratrů a sester, kteří se vyhýbají službě ve farnostech - ať je to úklid kostela, čtení při Bohoslužbách, příspěvky do sbírek, nezáměr o život našich farností... Asi nevědí, že žijí naprázdno a že takto strávený čas v kostele nejenže není užitečný, ale zatěžuje duši, ničí srdce a zarmucuje Božího ducha.

(p. Ivo)

Občas se stane, že máme v rokytnickém kostele „tichou“ mši svatou. Bylo by milé, kdyby někdo, kdo ví, kde a jak se zapínají mikrofony,

pohotověji reagoval a nefunkční mikrofony zapnul. Ušetřil by tím nedoslýchavým nervy a přispěl k větší pohodě při bohoslužbě.

(Olga Marešová)

Tam, ani tam...

Můj příspěvek nepatří tam, ani tam! (Tj. Zed' nářků x Paprasek vděčnosti)!!

Docela dost mě oslovil článek J. Jíny a jeho Springfest. Jemu se povedl „husarský kousek“! On oslovil!!! I nevěřící a uspořádal festival. Festival hudby, radosti a naděje! Tak to vidím já! V oslovení tzv. nevěřících! Jsou to oni, kdo přispívají a ne málo, jsou to oni, za které my bychom se měli modlit! Máte nápad!? Jsou to oni. Jenom příliš neslyšeli... Myslím, že tam můžeme napnout síly, tam máme hodně rezerv!

No, závěrem to shrnu... Je dobře, když vás sveze nekatolík třeba někam na pouť – Pasecké slavnosti – vy mu říkáte „Díky“ a on vám – „To nestálo za řeč!“ Bylo to prima. A úplně závěrem: Je fajn, že vycházíme jako „občasník“. Nevycházet vůbec, nikdo o nás neví!

P.S. Občas bych tam dala křížovku (sudoku) jen tak. Oni ti nekatolíci se v bibli moc nevyznají. A my také ne! (Že?) Díky.

(Císařová Milena)

Farnost Jilemnice, centrum vikariátu

Nepřehlédnutelnou dominantou Jilemnice je kostel svatého Vavřince - nachází se v blízkosti harrachovského zámku v centru města, je cenou historickou památkou, ale také centrem nábožensky „živého“ jilemnického vikariátu.

Z historie

V místě, kde stojí kostel sv. Vavřince dnes, se nacházel starší, dřevěný; jak vypadal však bohužel nevíme. Barokní vzhled dnešního chrámu je dílem stavitele Jana Jiřího Aichbauera a hlavního donátora stavby Tomáše Aloise Raimunda z Harrachu; vznikl v letech 1729-1736. Během staletí kostel několikrát postihl požár, kterému podlehl původní zastřešení.

Při vstupu do vnitřku kostela vás pravděpodobně upoutá oltární obraz Umučení svatého Vavřince od Dominika Kindermanna, vynikající barokně vyřezávaná kalvárie, kazatelna, oltář sv. Dominika a sv. Jana Nepomuckého s gotickou soškou panny Marie. Za zmínku stojí i cínová křtitelnice z 16. století, která se nachází pod kazatelnou a ke křtům se používá dodnes. Chrám má vynikající akustiku, ve které se dobře uplatňují varhany s krásnou monumentální skříní z doby kolem roku 1750.

V hlavní věži se nacházejí tři zvony, které ulila paní Laetitie Dytrychová v 70. letech 20. století jako náhradu za starší zrekvírované.

Kostel i jeho okolí bylo mnohokrát opraveno, poslední generální opravy exteriéru i interiéru se konaly v 90. letech.

Život farnosti

Jilemnice je centrem vikariátu, ve kterém se nachází 17 farností. Hlavním správcem je vikář P. František Mráz, kterému ve službě vypomáhá emeritní děkan ThDr. Václav Zemanec. Mše se zde konají každý všední den (obvykle od 18 hodin) kromě

pondělí a samozřejmě v neděli (od 9 hodin). Nedělních mší se účastní okolo 150 farníků, během všedních dnů je účast podstatně menší.

Kromě pravidelných mší se zde uskutečňuje i mnoho dalších aktivit. Jilemnický kostel často ožívá hudbou. Působí zde chrámový sbor a účastnit se můžete pravidelných koncertů klasické duchovní hudby s vysokou úrovní repertoáru i účinkujících. Nezastupitelné místo v životě vikariátu má i společenství mládeže Vavřineček. Mládež se snaží místní společenství obohatit o společenské večery, hudební produkci či jiné aktivity. Další aktivitou, které se mohou farníci účastnit, je ekumenicky pojatý Klub Betanie, jeho cílem je vytvořit prostor pro setkávání a diskuzi nad tématy z oblasti umění a vědy.

Od roku 1991 ve farnosti působí charita. V současné době oblastní charita provozuje humanitární sklad, sociální šatník a občanskou poradnu, v roce 2001 podpořila vznik Mateřského centra „Rodinka“. Pravidelně se zde schází terciářské řády fran-tiškáňů a dominikánů.

K účasti na životě farnosti je každý srdečně zván.

(Vít Luštinec)

Sčítání lidu 2001 a naše farnosti

Mnozí si jistě vzpomínáte na sčítání lidu, které proběhlo v roce 2001. Toto sčítání má hlubokou tradici. První záznamy o počtu obyvatel se objevují již ve 14. století v tzv. berních rejstřících a později i v seznamech poddaných. Dalším krokem k nám známému systému byl rok 1770, kdy Marie Terezie vydala patent nařizující provádění soupisu lidu, tažného dobytka a domů v českých, dolnorakouských a vnitřních rakouských dědičných zemích. Důvod, proč znát přesný počet poddaných, byl především finanční (důslednost při vybírání daní apod.) a vojenský (kolik mužů má armáda k dispozici apod.).

První sčítání zjišťující podrobnosti týkající se obyvatel proběhlo v roce 1869. Tehdy také bylo stanoveno, že se bude opakovat každých 10 let. A jelikož zatím poslední bylo právě v roce 2001, v roce 2011 se můžeme těšit na další.

Kdo z Vás již zavítal na stránky Českého statistického úřadu, zajisté mi potvrdí, že to stálo za to. Zejména internetová adresa: <http://www.czso.cz/sldb/sldb2001.nsf/index>, kde najdeme základní informace o České republice, krajích, okresech a obcích. Objeví se nám mapa ČR s vyznačenými kraji a okresy. Klikneme např. na Liberecký kraj. Pak vybereme okres Semily a objeví se nám seznam všech obcí se správním jednotkou. Pak už si můžeme prohlížet jednotlivá města a vesnice. Dozvíme se o nich např. složení obyvatel dle rodinného stavu, pohlaví, věkové struktury, vzdělání, podle národnosti, ekonomické aktivity, podle typů domácnosti, úrovně bydlení, ale i podle náboženského vyznání. A u toho bych se rád zastavil.

K jakému náboženskému vyznání (pokud vůbec nějakému) se člověk přihlásí, záleží jen a jen na jeho vnitřním přesvědčení. To samé je např. s národností. Tam také z pohledu statistiky záleží jen na tom, jestli se cítíte spíše jako Čech, Maďar či Somálec. Nebo opravdu věříte, že je v Praze jen 653 Romů?! Jestli jste aktivním členem té či oné církve nebo s ní jen sympatizujete anebo se k ní hlásíte jen proto, že jste v ní byl např. pokřtěn, anebo „jen tak“, ze souhrnných údajů bo-

hužel nepoznáme. I proto jsou výsledky sčítání trochu zavádějící, ale neméně zajímavé. Zkusme si některé z nich uvést.

Pozn.: Níže napsané údaje se vztahují k roku 2001.

V Harrachově bylo 1757 obyvatel. Z toho věřících 286, z toho římských katolíků 223.

V Rokytnici nad Jizerou bylo 3388 obyvatel. Z toho věřících 841, z toho římských katolíků 623.

V Jablonci nad Jizerou bylo 1976 obyvatel. Z toho věřících 579, z toho římských katolíků 417.

V Poniklé bylo 1208 obyvatel. Z toho věřících 388, z toho římských katolíků 298.

Zkusme si teď pohrát s procenty a vyjde nám následující. V Harrachově tvoří podíl římských katolíků na obyvatelstvu 12,7%. V Rokytnici 18,4%. v Jablonci 21,1% a v Poniklé 24,7%.

Co se vyznání týče, tak druhou nejsilnější církví v našich farnostech je církev československá husitská následovaná českobratrskou církví evangelickou. Když odečteme počet věřících od počtu obyvatel, výsledné číslo připadá na lidi bez vyznání a lidi s nezjištěným vyznáním (protože kolonky jsou jen pro pět největších církví, takže např. židovské vyznání se neurčuje).

Neodpustím si ironickou poznámku. Překvapil vás vysoký počet katolíků v našich farnostech? Celková suma 1561 katolíků by měla o Velkém pátku zaplnit např. rokytnický kostel do posledního místa včetně míst na kruchtě. Krom toho by se lidé mačkali i na zahradě kolem kostela a některým by možná nezbylo, než jen smutně přihlížet přes zeď. Co dodat? Číslo samozřejmě nevypovídá o počtu aktivních členů. Těch je z těch 1561 asi tak pouhých 10%. Ale už to, že se k nám tito lidé hlásí, něco znamená. Osobně jsem zvědav na rok 2011, jakým směrem se statistické počty posunou...

(MiH)

Život v kněžském semináři

Jmenuji se Pavel Šimek a pocházím z farnosti Řetová (okres Ústí nad Orlicí), kde dříve působil Váš kněz Ivo. Právě on se na mě obrátil s prosbou o napsání článku o životě v kněžském semináři v Praze, mém nynějším domově. A protože Váš "Jabloneček" mám rád, ani chvíli jsem neváhal.

V budově sídlí mimo kněžského semináře také Katolická teologická fakulta Univerzity Karlovy (KTFUK), kanceláře České biskupské konference, kanceláře Karmelitánského nakladatelství a dále různé soukromé společnosti. V semináři je nyní 21 bohoslovců celkem z 5 českých diecézí (pražské, královéhradecké, litoměřické, plzeňské a českobudějovické). Za naši královéhradeckou diecézi je zde 5 mužů, mezi něž patřím i já. Máme 2 představené: rektora Mons. Artura Matuszka a spirituála P. Zdeňka Wasserbauera.

Seminář se nachází v 3. patře stavby. Ve všech podlažích se pohybuje velké množství lidí, ale do semináře má vstup jen ten, kdo dostane povolení. Není to mimo bohoslovců skoro nikdo. Prosím o pochopení - bydlíme tu, pokoje máme často odemčené, a tak by nebylo dobré, aby se zde pohyboval někdo cizí. Je tu kaple, soukromý malý bufet s trvanlivými potravinami typu minerální voda nebo chipsy, počítačová místnost, čítárna, posilovna a místnost s novinami a televizí. Platí zde řád, který jsme se dobrovolným vstupem do semináře rozhodli dodržovat: ráno začíná v kapli rozjímání nad biblickým či jiným textem, poté následuje modlitba breviáře a mše svatá. Dopoledne probíhá vyučování na KTFUK. Večer je věnován společným aktivitám, např. adorace Nejsvětější svátosti, modlitba růžence nebo jiná setkání.

Pokud nemají bohoslovci odpoledne školu, mají volno. Navíc jednou za týden si (individuálně nebo společně) mohou vybrat jeden večer, který je doporučován pro kino, divadlo, návštěvu

někoho známého mimo seminář atd. - anebo proč nezajít třeba na fotbal? V sobotu jsme dopoledne v semináři a odpoledne

je volno. Neděle je stejná s rozdílem dopolední mše svaté v Praze podle individuálního výběru.

Všichni bohoslovci jsou studenty zmiňované KTFUK. To má v každodenním životě jednu velkou výhodu - do školy to nemají moc daleko, stačí sestoupit po schodech o dvě patra níže. Všichni také studují obor Katolická teologie, který je po standardní době pěti let zakončen státnicemi a obhajobou diplomové práce. Tento obor navštěvují i studenti a studentky, kteří nebydlí v semináři a tudíž se nepřipravují na povolání katolického kněze. Po dokončení mohou pracovat v různých pozicích v církvi, státní správě či soukromých firmách. Na KTFUK není jen Katolická teologie. Lze studovat např. Dějiny křesťanského umění, ale to neplatí pro bohoslovce. Zajišťujeme také ministrování na některých velkých akcích. Naposledy na návštěvě papeže Benedikta XVI. v České republice v září 2009.

Mezi bohoslovci jde ve velké míře o to, aby vytvořili partu s dobrými vztahy, a tím vznikly předpoklady pro dobrou spolupráci ve všech oblastech seminárního života a následného života ve farnostech. V každém adventu a postu pořádají duchovní obnovy pro mladé muže od patnácti let. Jedná se o společně prožitý víkend s besedami, hostem, modlitbami či hrami. V době, kdy jsem ještě studoval střední školu, jsem byl na těchto duchovních obnovách celkem třikrát a velice se mi to líbilo.

(Pavel Šimek)

Malá škola bubnování pro chlapy aneb jak se hraje na djembe

Volné pokračování příspěvku p. Mareše z minulého čísla o víkendové duchovní obnově, jejíž součástí bylo právě hraní na djembe. Dozvěděli jsme se, že tato činnost může pomoci mužům naučit se zacházet se svými pocity, vyčistit své nitro. Nyní se seznámíme s praktickou ukázkou:

Něco ze základní techniky hry

– rozlišujeme 3 údery:

Basový (bas) - ten se vytváří úderem celou, uvolněnou dlaní doprostřed bubnu. Po úderu nesmí ruka zůstat ležet na kůži, jinak se buben nerozezní.

Středový (tom) - při něm naráží konec dlaně o hranu djembe, prsty jsou pevně nataženy a u sebe. Dlaň dopadá na hranu tak, že klouby jsou buď těsně nad nebo těsně pod hranou (jinak by došlo k bolestivým obraženinám).

Výškový (slap) - vytváří se podobným způsobem jako středový. Poloha ruky se téměř nemění, avšak prsty jsou uvolněné a úhel mezi prsty a kůží při dopadu ruky na hranu je o něco větší. Při úderu prsty pouze šlehnou o kůži, čímž se docílí razantního a průrazného zvuku. (Znamená to tedy, že nejvyšší tóny se nevytvářejí konečky prstů, jako je tomu při hře na konga.) Při obou těchto úderech je důležité, aby byl palec odtažen od dlaně, v opačném případě by docházelo k jeho otlučení o obruč.

Při hře všech úderů by mělo být předloktí s dlaní v rovině.

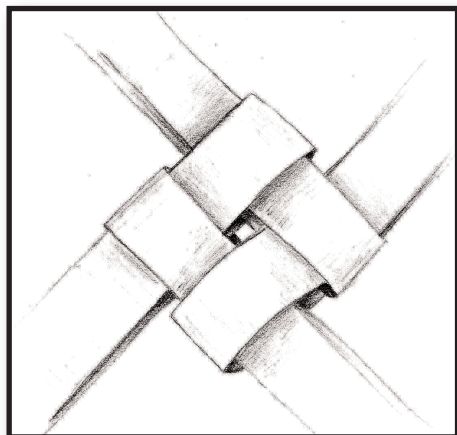
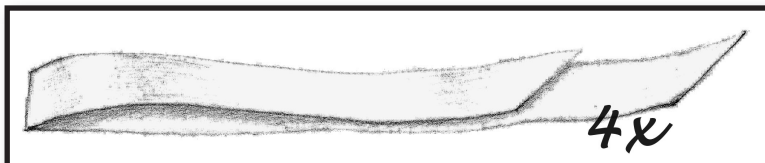
Pro ty, kdo nechodili do hudebky, zopakování - na djembe máme jen 3 tóny:

(Vít Mareš)

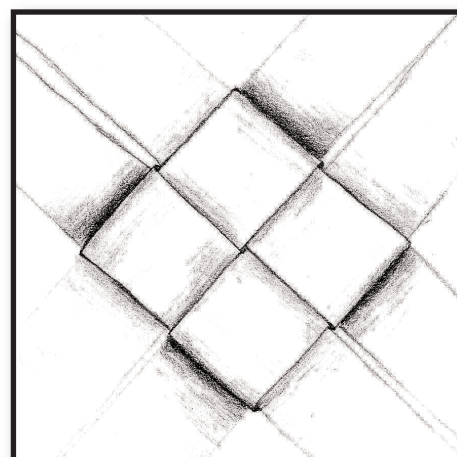
Vyrobte si sami vánoční dekoraci - hvězdu

1. Připravíme si 4 pásy papíru. Asi na 1cm šířky 35cm délky. Každý pásek přehneme na půlku a konce šikmo sestříhneme.

2. V ohybu proužky papíru vzájemně protáhneme, takže do ohybu 1.pásku vsuneme druhý, do 2. třetí, do 3. čtvrtý a čtvrtým protáhneme konce prvního.

3. Z každé dvojice proužků vrchní přehneme na druhou stranu. Přehýbáme proti směru hodinových ručiček a poslední podstrčíme pod prvním přehnutým páskem.

4. Boční cípy hvězdičky. Vezmeme jeden z pásků vpravo

a. přehneme ho dozadu, šikmo doprava

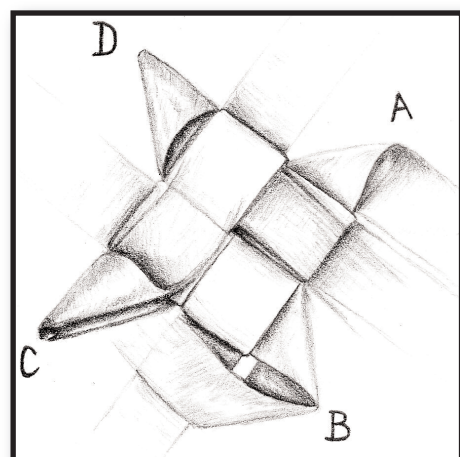
b. potom dopředu, šikmo dolů

c. zas dopředu, rovně mezi šikmými ohyby

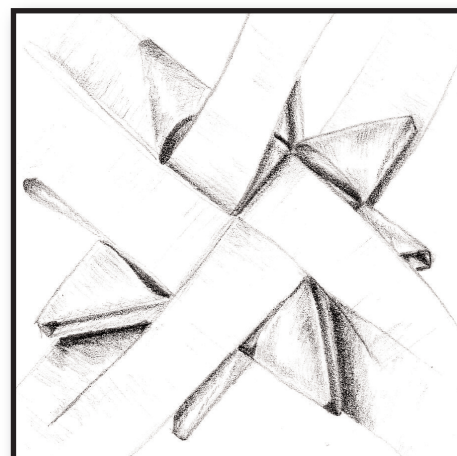
d. celý konec vsuneme pod pruh, ze kterého původně cíp vychází – pásek vyleze uprostřed čtverce.

(Ohyby je lepší nedělat ostré, ale jen je nechat volně přeložené.)

- Tento postup zopakujeme na zbylých třech pruzích vpravo.

5. Skládanku otočíme a stejným postupem uděláme zbylé 4 boční cípy.

6. Vrchní a spodní cípy hvězdy. Každý pásek ohneme

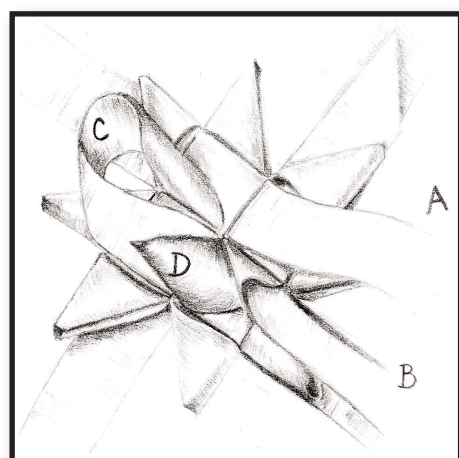
a. dospodu, šikmo doprava

b. potom pásek překloupíme doleva, tak, aby směřoval zpátky

c. konec zasuneme doprostřed pod zadní pruh, vytáhneme ho z protějšího bočního cípu a dotáhneme (d.)

- Stejně pokračujeme s ostatními pásky proti směru hodinových ručiček a poslední pruh zasuneme pod první vytvořený cíp.

- Hvězdičku otočíme a uděláme to samé na druhé straně.

7. Přebytné konce opatrně ustrihneme. Tím máme hvězdičku hotovou a můžeme si ji pověsit na vánoční stromek.

(Anm)

Něco málo z cest

Při svých cestách na Moravu za příbuznými jsem navštívila také místní kostely. Byl začátek měsíce a právě vycházely farní časopisy. Abych byla v obraze, tak jsem si je koupila. Teď mohu srovnávat a podělit se s Vámi. Musím s hrдостí říci, že ten náš má ze všech nejvíce listů, je nejrozmanitější a doplněný fotografiemi. Tímto DÍKY redakci.

Trošku mě překvapilo, že se ve všech psalo o různých aktivitách na faře – rodinné centrum, skauti, přednášky, kluby... Řekla jsem si - no dobře, jsou to desetitisícová města, proč ne, mají dost farníků pohromadě. Ale také se tam psalo, jak se jim vydařil farní den. Už při minulé návštěvě jsem byla svědkem, jak se lidé po mši sv. před kostelem domlouvají, v kolik hodin se sejdou a jaký bude program farního dne. Tak jsem se zeptala rodičů, jak takový farní den vypadá:

„To se sejdem jednou za měsíc v neděli odpoledne na faře. Většinou tak kolem druhé, není vyloženě přesně určen čas, aby maminky s dětmi nebyly ve stresu. Popovídáme si, přijde i pan

farář, dáme odpolední kafe, čaj, malé děti mají nějakou soutěž, aby se zabavily a později nerušily. Potom je společná modlitba a třeba beseda nebo přednáška, film nebo prohlížíme fotky ze společného zájezdu. Taky je občas potřeba se naučit nějakou novou písničku. No a pak se tak nějak rozejdeme, jak kdo potřebuje, jede mu bus, musí vypravit děti do škol...“

Tak se Vás chci zeptat: **Neměli byste také zájem vytvořit si farní den v našich farnostech?** Ať si nepovídáme jen vzadu v lavicích a při společné akci neříkáme: „Kdo to je?“ Naučíme se pěkně v klidu Salve Regina, starší lidé nemusejí být sami doma. Třeba pro začátek jednou za dva měsíce v Jablonci na faře. Řeknete si možná, proč zase jen v Jablonci. Ale fara je tam pěkně opravená a podílely se na tom všechny farnosti, tak proč ji nepoužívat. A vždy máme místo v autě i pro někoho dalšího.

Vzadu v kostele budou lístečky a tužky a tak, **prosím**, napište Váš názor. Děkuji.

(Svatava Kučerová)

Rozhovor

Bratři a sestry našich farností, milí čtenáři a přátelé našeho farního časopisu:

Nejprve bych chtěl upřímně ze srdce poděkovat všem, kteří se na našem časopisu podílejí, ať již po obsahové, grafické či jazykové stránce. Jsem velmi vděčný všem, kteří pomalu ztrácejí strach a nebojí se nám zaslat své příspěvky. Jak již název časopisu předesílá Náš – Váš život, časopis nemá být dílo jen několika jednotlivců, kteří ho vytvářejí, ale dílo nás všech.

Časopis má maličko posloužit k tomu, abychom věděli, čím žijeme my, čím naše sousední farnosti a také trochu kdo je kdo. K tomu má sloužit i rubrika „Rozhovor“. Tato rubrika není pro nikoho žádným vyznamenáním ani radostí. Sami dobře víme, že mluvit o druhých je snadné, ale mluvit o sobě - nést svoji kůži na trh - je těžší. Tak jako víra, tak jako život, tak ani časopis, pokud není osobní, není ani živý.

Tentokrát nám rubrika „Rozhovor“ chybí, protože nám ho jedna z Vás na poslední chvíli odmítla. Je to líto mě, těm, kteří se snaží o náš časopis a ochuzení zůstáváte i vy - naši čtenáři. Člověk, který neumí říci sobě ne, neříká pravdivě ano ani Bohu ani člověku. A tak přikládáme pár řádků z dopisu (odpovědi na otázky by zabraly podstatně méně času) bez našeho komentáře:

„Bojovala jsem sama se sebou. Opravdu jsem přesvědčena, že jsou farníci, o kterých je třeba psát a kteří si to zaslouží. Ale myslím si, že já mezi ně nepatřím – jsem ta úplně poslední, která by si to zasloužila. Nedělám nic zvláštního, ale jenom co je potřeba a to ještě ve většině případů nedopadne dobře. (Jsem taková Marta.)“

Závěrem bych chtěl poprosit - neodmítejte a nebojte se, když Vás redaktoři života osloví s jakoukoliv prosbou o příspěvek. PS: Pokud chceme číst o druhých, musíme nabídnout rozhovor i o sobě.

Děkuji Vám.

(p. Ivo)

Luštěnka

Každou minutu, kdy máš obličej zamračený a koutky stažené dolů,...

(Tom Walsh)

Chcete-li zjistit, jak pokračuje citát, musíte nejdříve do první tabulky správně dosadit 13 lodí (ty se nesmějí dotýkat, a to ani rohem, ale mohou být svisle otočeny). Čísla na okraji tabulky určují, kolik políček lodě zaplňují v daném řádku či sloupci. Dokončení přísloví najdete v druhé tabulce na stejných políčkách, jako jsou doplněné lodě.

(Anm)

1x

3x

4x

5x

	0	5	1	4	2	4	1	4	3	2
3										
4										
3										
2										
3										
4										
2										
3										
2										
0										

Ú	B	U	Š	R	Z	N	T	B	R
S	A	T	Í	Z	D	I	Š	K	Á
M	J	O	N	C	Š	R	E	H	D
Ě	H	M	E	Y	S	V	N	Ů	O
V	Á	L	P	M	Z	K	T	V	X
O	T	R	E	Ř	I	S	L	A	B
Ř	N	S	V	H	U	J	C	Š	N
K	T	Á	B	L	M	Ě	J	S	E
H	Č	K	T	Í	S	J	Y	O	Z
M	R	S	O	Ř	K	N	A	Č	P

Vtipy

Svatý Petr uslyší klepání na nebeskou bránu, otevře a uvidí tam stát muže. Než se ho stačí na cokoli zeptat, muž zmizí. Po chvíli se klepání ozve znovu. Když svatý Petr otevře, stojí před ním tentýž muž, ale v příští vteřině zmizí.

"Poslyšte!" zavolá za ním svatý Petr.

"Vy si ze mě děláte šprt'ouchlata, nebo co?"

"Ne," ozve se v dálce. "Oni se mě snaží vzkřísit."

Pilot navazuje nouzové spojení s řídicí věží:

"Mayday, mayday... Hoří levý motor."

"Uved'te v činnost nouzové hašení v sektoru A3." Motor je uhašen a let probíhá normálně. Ale po chvíli...

"Mayday, mayday... Hoří nám pravý motor."

"Uved'te v činnost nouzové hašení v sektoru A4." Opět se podaří a let probíhá celkem normálně. Ale....

"Mayday, mayday... Hoří nám OBA motory."

"Opakujte po mně: Otče náš, jenž jsi na nebesích...."

Citát

„Věř lidem a oni budou věřit tobě, přistupuj k nim, jako by byli velcí, a oni vyrostou.“

Ralph Waldo Emerson

Redakce

Náš život, občasník farností Harrachova, Jablonce nad Jizerou, Poniklé a Rokytнице nad Jizerou. Náklad činí 150 výtisků. Cena 15,- Kč.

Podněty, příspěvky a informace k otištění prosím posílejte na níže uvedené kontakty:

Redaktor: Miloš Holubec; E-mail: MilosHolubec@seznam.cz; tel.: 604 979 289

Grafická úprava a tisk: Jiří Marek; E-mail: SroubekJirka@seznam.cz; tel.: 732 708 769

Jazyková úprava: Mgr. Eva Holubcová; E-mail: Holubcova.E@seznam.cz; tel.: 732 319 787

Církevní schválení: P. Mgr. Ivo Kvapil; E-mail: ivo.kvapil@wo.cz; tel.: 737 407 587